

1.

„**P**anstvo, tohle je kostel! Tady se nelíbá!“

Poděšeně jsem vytřeštila oči a spěšně couvla. Trochu jsem čekala, že spatřím staromódního faráře ve vlající suetaně, jak nám spěchá vstříc s pobouřeným výrazem ve tváři, připraven udělat nám kázání. Jenže to nebyl farář, kdo nás při polibku vyrušil. Vůbec to nebyl člověk. Byl to malý chrlič, který dřepěl na kostelní lavici přímo vedle zповědnice a zíral na mě stejně ohromeně jako já na něj.

Přičemž to bylo jen těžko možné. Můj stav se totiž v zásadě nedal popsat slovy, jako je ohromení. Technicky vzato šlo spíš o naprostý výpadek vědomí.

Všechno začalo tou pusou.

Gideon de Villiers mě – Gwendolyn Shepherdovou – políbil.

Samozřejmě jsem se sama sebe ptala, jak zničehonic přišel na takový nápad – ve zповědnici v kostele někde v Belgravii v roce 1912 – krátce po dechberoucím úprku se vším všudy, při kterém mi překážely nejen moje pokotníky dlouhé a úzké šaty se směšným námořnickým límečkem.

Měla bych analyzovat polibky, které jsem dostala od ji-

ných kluků, abych přišla na to, čím to je, že Gideon umí líbat o tolik líp.

Měla bych se taky zamyslet nad tím, že mezi námi byla zeď s okýnkem zповědnice, kterým Gideon prostrčil hlavu a ruce, což nebyly zrovna ideální podmínky pro pusu. Nehledě na to, že už ve svém životě vážně nepotřebuju víc chaosu poté, co jsem se teprve před třemi dny dozvěděla, že jsem zdělila časocestovací gen.

Ve skutečnosti jsem ale nemyslela vůbec na nic vedle prostých *ach* a *hmmm* a *ještě!*

Proto jsem si taky vůbec nevšimla divných pocitů v břiše. A teprve teď, když si ten malý chrlič založil ruce a zamračil se na mě z kostelní lavice a pohled mi padnul na pokakaně hnědý závěs ve zповědnici, co byl ještě před chvílí sametově zelený, jsem pochopila, že jsme se mezi tím přenesli zpátky v čase do současnosti.

„Sakra!“ Gideon se vysoukal zpět na svoji stranu zповědnice a mnul si týl.

Sakra? Plácla jsem sebou dolů ze svého sedmého nebe a zapomněla na chrliče.

„Tak špatný to podle mě zas nebylo,“ řekla jsem a snažila jsem se, aby můj hlas zněl co nejvíc přirozeně. Bohužel jsem byla trochu bez dechu, což celkový dojem malinko sráželo. Nedovedla jsem se Gideonovi podívat do očí, místo toho jsem pořád civěla na ten polyesterový závěs na zповědnici.

Bože! Cestovala jsem časem téměř sto let, aniž bych si toho všimla, a to jen proto, že mě ta pusa tak úplně... překvapila. V jednu chvíli mi ten kluk nadává a remcá a jen

o pár minut později jsme divoce pronásledováni a musíme se schovat před muži s pistolemi a pak najednou – zničehonic – mi tvrdí, že jsem neobyčejná a políbí mě. A jak ten Gideon líbá! Okamžitě jsem začala žárlit na všechny holky, které ho to naučily.

„Nikoho nevidím.“ Gideon vykouknul ze zповědnice a pak z ní vylezl. „Tak jo, pojedeme autobusem zpátky do Templu. Pojď, budou na nás čekat.“

Nechápavě jsem na něj zírala skrz ten závěs. Znamená to snad, že se teď chce vrátit zpátky ke každodennímu režimu? Po jedné puse (nebo ještě líp před ní, ale na to je teď už trochu pozdě) by se přece mělo vyjasnit pár základních věcí, no ne? Znamenala ta pusa nějaké milostné vyznání? Znamenalo to snad dokonce, že teď spolu chodíme? Nebo jsme se jen tak trochu pomuchlovali, protože jsme zrovna neměli nic lepšího na práci?

„V těchhle šatech rozhodně nepojedu autobusem,“ prohlásila jsem kategoricky a pokusila se co nejdůstojněji vstát. Radši bych si byla ukousla jazyk, než abych mu položila jednu z otázek, co se mi právě honily hlavou.

Moje šaty byly bílé s nebesky modrou saténovou mašlí v pase a na límci, který byl v roce 1912 pravděpodobně posledním výkřikem módy, ale nebyl zas tak vhodný pro pohyb veřejnou dopravou 21. století. „Vezmeme si taxíka.“

Gideon se ke mně otočil, ale nic nenamítal. V kabátci a kalhotách s puky se nejspíš také necítil úplně vhodně oblečený do autobusu. Přitom vypadal vážně dobře, obzvlášť jeho vlasy už nebyly tak ulízané a sčesané za uši, ale padaly mu v rozčuchaných loknách do obličejce.

Vylezla jsem za ním do lodi kostela a zachvěla se. Byla tu strašlivá zima. Nebo to možná bylo tím, že jsem se už tři dny pořádně nevyspala? Nebo tím, co se právě odehrálo?

Moje tělo taky pravděpodobně vyloučilo víc adrenalinu než za celých šestnáct let předtím. Stalo se toho tolik a já měla tak málo času, abych o tom mohla přemýšlet. Divila jsem se, že mi ještě z přemíry informací a pocitů neexplodovala hlava. Kdybych byla postavou v komiksu, vznášela by se mi nad hlavou bublina s obrovským otazníkem. A možná ještě s pár lebkami.

Trhla jsem sebou. Když si Gideon přeje vrátit se k běžnému režimu – prosím, to taky svedu. „Ok, tak už pojďme,“ řekla jsem trochu arogantně. „Je mi zima.“

Chtěla jsem se kolem něj protáhnout, ale chytil mě za ruku. „Poslechni, kvůli tomu, co se teď...“ Odmlčel se, nejspíš doufal, že mu skočím do řeči.

To jsem samozřejmě neudělala. Chtěla jsem si poslechnout, co mi chce říct. Mimo to se mi těžce dýchalo, když stál tak blízko mne.

„Ta pusa... to jsem...“ Další polovičatá věta. Ale tuhle jsem si v myšlenkách okamžitě doplnila. *To jsem tak nemyslel.*

Aha, jo, jasně, ale pak by to taky neměl dělat, ne? Bylo to, jako by zapálil závěs a pak se divil, že hoří celý dům (ok, tohle je dost blbý přirovnání). Nechtěla jsem mu to ani trochu ulehčit a ledově a vyčkávavě jsem se na něj podívala. Totiž, *pokusila* jsem se na něj podívat ledově a vyčkávavě, ovšem ve skutečnosti jsem nejspíš nasadila pohled à la *já jsem malý Bambi, prosím, nestřílej* a nedo-

vedla jsem tomu zabránit. Ještě chybělo, aby se mi roz-
třásl spodní ret.

To jsem tak nemyslel. No tak, řekni to!

Ale Gideon nic neříkal. Vytáhnul mi vlásenku ze za-
cuchaných vlasů (můj složitý účes teď pravděpodobně
vypadal, jako by se v něm uhnízdil páreček ptáčků), vzal
do ruky pár pramínků a namotal si je na prst. Druhou
rukou mě začal hladit po obličejí, pak se ke mně naklo-
nil a ještě jednou mě políbil, tentokrát docela opatrně.
Zavřela jsem oči – a zase se dělo totéž, co předtím: můj
mozek si dal zas tu blahodárnou pauzu (na programu
nebylo nic než *ach, hmm a ještě*).

Trvala však jen asi deset vteřin, pak totiž vedle nás pro-
mluvil hlas: „To už zas?“

Polekaně jsem Gideona štouchla do hrudi a zírala přímo
do ksichtíku malého chrliče, který zběsile poletoval
před balkónkem, pod kterým jsme stáli. Přesněji řečeno
to byl duch chrliče.

Gideon pustil moje vlasy a nasadil neutrální výraz. Ach
bože! Co ten si teď o mně myslí? Z jeho zelených očí se
nedalo nic vyčíst, nanejvýš mírný údiv.

„Já... já myslela, že jsem něco slyšela,“ zamumlala jsem.

„Ok,“ protáhl, ale znělo to v zásadě přátelsky.

„Slyšela jsi *mě*,“ řekl chrlič. „Tys mě *slyšela!*“ Byl velký
asi jako kočka a i v obličejí byl kočce trochu podobný,
ovšem ke svým špičatým rysím uším měl ještě dva kulaté
rohy, na zádech křídýlka a dlouhý šupinatý ještěřčí ocas,
který byl zakončený trojúhelníkem a kterým rozrušeně
švihal sem a tam. „A taky mě vidíš!“

Neodpověděla jsem.

„Tak radši půjdeme,“ řekl Gideon,

„Ty mě vidíš a slyšíš!“ vykřikl malý chrlič nadšeně a snesl se z balkónku na jednu z kostelních lavic a nadšeně na ní poskakoval. Měl hlas jako nastydlé dítě s rýmou a kašlem. „Moc dobře jsem si toho všimnul!“

Hlavně teď neudělat chybu, jinak se ho už nezbavím. Nechala jsem svůj pohled lhostejně klouzat po lavicích a zamířila k východu z kostela. Gideon mi podržel dveře.

„Děkuji, to je moc milé!“ řekl chrlič a taky vyklouznul ven.

Venku na chodníku jsem zamžourala do světla. Bylo zataženo, takže sluníčko nebylo vidět, ale odhadovala jsem, že bude podvečer.

„Počkej přece!“ křiknul chrlič a zatahal mě za sukni. „Musíme si nutně promluvit! Hej, dupeš mi na nohy... nedělej, že mě nevidíš. Vím, že mě vidíš.“ Z pusy mu vystříklo trochu vody, která vytvořila malou loužičku na mých šněrovacích botkách. „Ups. Pardon. To se stává, jenom když jsem rozrušený.“

Vzhlédla jsem a prohlížela si fasádu kostela. Byl postaven ve viktoriánském stylu, s barevnými vitrážemi a dvěma pěknými věžičkami. Pálené cihly se střídaly s krémovou omítkou a vytvářely tak pěkný pruhovaný vzor. Ale ač jsem se dívala pozorně, na celé stavbě nebyla jediná socha nebo chrlič. Což bylo podivné, když se tu poflakoval ten duch.

„Tady jsem!“ zakřičel chrlič a přistál na zdi přímo mně před nosem. Dovedl šplhat jako ještěrka, ale to dovedli

všichni. Vteřinu jsem zírala na cihlu vedle jeho hlavy a pak jsem se odvrátila.

Chrlič si teď už nebyl tak jistý, že ho opravdu vidím. „No tak, prosím,“ řekl. „Bylo by tak pěkné si promluvit pro změnu s někým jiným než s duchem sira Arthura Conana Doylea.“

Ten prcek byl rafinovaný. Ale neskočím mu na to. Bylo mi ho sice líto, jenže jsem věděla, jak dovedou být tyhle malé potvory otravné. Mimo to mě vyrušil při líbání a kvůli němu si teď Gideon nejspíš myslí, že jsem náladová kráva.

„Prosím, prosím, prosííííím!“ kňoural chrlič.

Stále jsem ho vši silou ignorovala. Můj ty bože, už tak jsem přece měla dost problémů.

Gideon vstoupil do silnice, mávnul, aby přivolal taxíka, a zrovna jel kolem jeden prázdný. Někteří lidé mají zkrátka pořád kliku. Nebo jakousi přirozenou autoritu. Například moje babička lady Arista. Stačilo, aby se postavila na krajnici silnice a tvářila se přísně, a taxikáři hned začali brzdit. „Jedeme, Gwendolyn?“

„Nemůžeš přece teď jen tak zmizet!“ Chraplavý dětský hlásek zněl plačtivě, a to mi trhalo srdce. „Když jsme právě našli jeden druhého.“

Kdybych byla sama, nejspíš bych se nechala strhnout k tomu, abych na něj promluvila. Přes jeho ostré špičáky a drápy na nohou byl tak nějak roztomilý a asi neměl příliš společnosti (duch sira Arthura Conana Doylea měl jistě lepší věci na práci. Co by vůbec dělal v Londýně?). Ale pokud komunikujete s duchy v přítomnosti ostatních lidí,

budou si myslet – pokud budete mít štěstí – že lžete a hrajete to, nebo – ve většině případů – že jste se zbláznili. Nechtěla jsem riskovat, aby si Gideon myslel, že jsem se zbláznila. Mimo to mi byl poslední démon chrlice, se kterým jsem mluvila, tak oddaný, že jsem si sotva mohla sama dojít na záchod.

Takže jsem se s kamennou tváří posadila do taxíku, a když se rozjížděl, dívala jsem se přímo před sebe. Gideon se vedle mě koukal z okna. Taxikář si s pozdviženým obočím ve zpětném zrcátku přeměřil naše kostýmy, ale neřekl ani slovo. To se mu muselo přičíst k dobru.

„Za chvíli bude půl sedmé,“ řekl mi Gideon. Očividně to měl být pokus o neutrální konverzaci. „Není divu, že umírám hladý.“

Hned jak to vyslovil, mi došlo, že já taky. Toastu k snídani jsem se kvůli mizerné náladě u rodinného stolu sotva dotkla a školní jídlo bylo jako vždy nepoživatelné. S určitou touhou jsem pomyslela na chutné sendviče a čajové koláčky u lady Tilneyové, které nám bohužel unikly.

Lady Tilneyová! Teprve teď mě napadlo, že bychom měli důkladněji probrat naše dobrodružství v roce 1912. Koneckonců se celá věc malinko vymkla a já neměla nejmenší tušení, co si o tom všem budou myslet Strážci, kteří, pokud šlo o mise v čase, nerozuměli žádné legraci. Gideona a mě vyslali do minulosti s úkolem načíst lady Tilneyovou do chronografu (důvody jsem jen tak mimochodem ještě docela nepochopila, ale celé se to zdálo být strašně důležité; z toho, co jsem věděla, šlo přinejmenším o záchranu světa). Než jsme to ovšem stihli vyřídit, vložil

se do toho Paul a moje sestřenice Lucy – údajně největší darebáci v celé téhle historii. Přínejmenším o tom byla přesvědčena Gideonova rodina a on s nimi. Lucy a Paul údajně ukradli druhý chronograf a schovali se s ním v čase. Celé roky o nich nikdo neslyšel – dokud se neobjevili u lady Tilneyové a poněkud nerozvířili naši malou sešlost nad čajem.

Okamžik, kdy do hry přišly pistole, jsem ze samého šoku nejspíš radši vytěsnila, ale najednou držel Gideon u Lucyiny hlavy zbraň, pistoli, kterou si vzal s sebou, ačkoliv to vlastně vůbec nesměl. (Jako já mobil, ale mobilem aspoň nemůžete nikoho zastřelit!) Hned nato jsme uprchli do kostela. Ale celou dobu jsem se nemohla zbavit pocitu, že to s Lucy a Paulem není tak docela černobílé, jak de Villiersové s oblibou tvrdí.

„Co řekneme o lady Tilneyové?“ zeptala jsem se.

„No jo.“ Gideon si unaveně mnul čelo. „Ne že bychom měli lhát, ale možná by v tomto případě bylo moudřejší, kdybychom pár věcí vypustili. Nejlepší bude, když mluvení necháš na mně.“

A byl tu zas, jeho starý dobrý rozkazovačný tón. „Jo, jasně,“ řekla jsem. „Budu přikyvovat a mlčet, jak se pro holku sluší a patří.“

Bezděčně jsem si založila ruce na prsou. Nemohl se Gideon chovat normálně? Políbí mě (a ne jen jednou!) a hned na to si zas začne hrát na velmistra lóže Strážců?

Zarputile jsme se každý koukali ze svého okýnka.

Nakonec to byl Gideon, kdo prolomil mlčení, a to mě naplnilo jistou dávkou zadostiučinění. „Co se děje, ukradla

ti kočka jazyk?“ Způsob, jakým to vyslovil, byl skoro rozpačitý.

„Co prosím?“

„To se mě vždycky ptala máma, když jsem byl malý. Když jsem tak umanutě zíral před sebe přesně jako teď ty.“

„Ty máš *mámu*?“ Teprve když jsem to vyslovila, mi došlo, jak pitomá ta otázka je. Můj ty bože!

Gideon pozdvihl obočí. „Co sis myslela?“ zeptal se pobaveně. „Že jsem nějaký android, kterého sestavil můj strýček Falk a pan George?“

„To není zas tak scestné. Máš fotky z dětství?“ Při představě Gideona coby mimina s kulatým, buclatým obličejíčkem a pleškou jsem se musela zakřenit. „Kde vůbec jsou tvoji rodiče? Žijou taky tady v Londýně?“

Gideon zavrtěl hlavou. „Můj otec je mrtvý a máma žije v Antibes v jižní Francii...“ Na krátký okamžik stiskl rty a já už si myslela, že se zase odmlčí. Pak ale pokračoval: „...s mým mladším bratrem a svým novým mužem, monsieurem *říkej-mi-tati* Bertelinem. Má firmu, co vyrábí mikrosoučástky z platiny a mědi do elektronických přístrojů, a očividně se mu obchody daří. Každopádně svou okázalou jachtu nazval *Kroisos*.“

Byla jsem vážně ohromená. Tolik osobních informací najednou, to se Gideonovi vůbec nepodobalo. „Ach, ale to je přece určitě super jezdit tam na prázdniny, ne?“

„Jo, jasně,“ řekl výsměšně. „Je tam bazén větší než tři tenisová hřiště a ta podělaná jachta má zlaté vodovodní kohoutky.“